

vil være. Mit Lovforslag, som blev forelagt i Landstinget, sigtede netop til at gjøre det muligt at finde Midler til nogenlunde at betrygge Overholdelsen af saadanne Regler som de, der findes i de ærede Medlemmers § 1. Naar det ærede Medlem dernæst bemærkede, at der ikke vilde vindes Stort ved det Forslag, der blev vedtaget i Slutningen af forrige Samling i det andet Thing, da foreligger dette Lovforslag jo ikke, og jeg skal selvfølgelig derfor ikke komme nærmere ind paa det. Dog være det mig tilladt at henlede Opmærksomheden paa, at ligesom § 1 i dette Lovforslag ganske vist vilde føre til Afhjælpsen af nogle af de Mangler ved den nu bestaaende Tilstand, som man stærkest har fremhævet som saadanne, ved hvilke den almindelige Jølelse næsten maatte opværes, saaledes indeholdes der ogsaa i de efterfølgende Paragrafer, navnlig i § 3, en Udgang til Overhovedet at føre denne Sag paa dens videre Udvikling ud i et friere Spor end det, hvorpaa den nu befinder sig. Det ærede Medlem udtalte, at det kunde ikke nytte Noget at ville arbejde ad den Vej, som har været antyndet tidligere af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Nines-tad) nemlig paa en Udvidelse af Bestemmelsen i § 5 i Forordn. af 1794. Det har nemlig vist sig, sagde den ærede Taler, at ogsaa den nuværende Justitsminister ikke har været meget tilbøjelig til at indrømme Frihed til at øve Løgevirk-somhed i en enkelt Retning indenfor et enkelt Omraade. Men i den Anledning maa jeg gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, at det netop er det, som skulde vindes ved § 3 i det Lovforslag, der blev vedtaget af det andet Thing i forrige Samling, at gjøre det muligt ikke blot for den nuværende Justitsminister men ogsaa for hans Efterfølgere at kunne, hvad disse Forhold angaar, indtage en friere Stilling, end han har efter den nu bestaaende Lovgivning. Efter den nu bestaaende Lovgivning kan nemlig Justitsministeren ikke i den Henseende gjøre, hvad han i og for sig ellers mulig maatte ønske for at være det Rette; thi Justitsministerens Bemyndigelse til at give Tilladelse til at praktisere til Uexaminerede indenfor de her omtalte Begrænsninger er jo betinget af, at den paagældende Person har faaet Ubefaling dertil af Amtmanden og Tyskus, og naar disse Betingelser ikke ere tilstede, kan Justitsministeren ikke meddele nogen Bemyndigelse. § 3 i Lovforslaget ifjor gik som sagt ud paa at stille Justitsministeriet i den Henseende friere. Men saa være det mig ogsaa tilladt at bemærke, at netop de to Exempler, som det ærede Medlem dels anførte og dels sigtede til som Vidnesbyrd om Utilbøjelighed hos Justitsministeren til at imødekomme det naturlige Ønske om Frihed paa dette Omraade, turde være ret vel egnede til netop at vise, hvorofte man lader sig føre til at dømmen noget vel hurtigt om disse Forhold. Disse Exempler turde være vel egnede til at vise, hvor var-

man maa være med at bygge paa de Attester, Ubefalinger og andre Vidnesbyrd, som store Kredse af Borgere, og det i de mest forskellige Samfundslag, give, naar der er Spørgsmaal om Tilladelse for uexaminerede Personer til at praktisere. Jeg veed, hvad det ærede Medlem sigtede til i det ene Tilfælde; jeg formoder, at jeg veed, hvad han sigtede til i det andet Tilfælde, og jeg kan forsikre det ærede Medlem om, at selv bortset fra de Betingelser, som ere opstillede i Forordningen 1794, og som ikke gjorde det muligt for Justitsministeren at give Tilladelsen, selv om han havde villet, saa ere ved disse to Tilfælde Omstændigheder tilstede af den Beskaffenhed, at hvis det ærede Medlem forinden han bragte disse Tilfælde frem til offentlig Forhandling, havde gjort sig bekendt med, hvad der forelaa til Sagens Belysning fra anden Side, saa vilde hans Dom vistnok være bleven en anden, end den synes at være i dette Tilfælde. Da her er Tale om Personer, som ere betegnede paa en saadan Maade, at det let kan vides, hvem der sigtes til, skal jeg ikke gaa nærmere ind paa Sagen. Jeg vil kun gjøre den Bemærkning, at der foreligger her i disse Tilfælde Vidnesbyrd om, at det vilde have været usforsvarligt at have givet de paagældende Personer Leilighed til at øve den Kunst, som en hel Del ikke bedre fortaende Medborgere havde troet det vilde være til Held for Mennefshe-den, om de havde faaet Tilladelse til at udøve. — Jeg skal efter disse Udtalelser afvente, hvilken Sol-dning det ærede Thing vil indtage til den fore-liggende Sag, for derefter at bestemme, hvorledes jeg siden vil stille mig til den.

Ternansen: Naar jeg ikke har været med til at indbringe Forslag om Forandring i den bestaaende Kvalfalverlovgivning, saa er det ikke af den Grund, at jeg har ændret min Betragtning i saa Henseende, men det er, fordi jeg mente, at det vilde have været heldigere, om der var blevet gaaet en anden Vej i Henseende til Indbringelsen af Forslag i den Retning. Efter at den høitærede Justitsminister havde taget Sagen i sin Haand, og efter at den var bleven forhandlet og gennemført i Landstinget ifjor, troede jeg, at det havde været heldigere, om Forslag i den Retning vare udgaaede fra den høitærede Justitsminister. Jeg havde ventet, at den høitærede Justitsminister af sig selv var fremkommen med et saadant Forslag, men jeg havde heller ikke for mit Vedkommende haft Noget imod at rette en Opfordring til ham i saa Henseende. Ved Siden deraf skal jeg imidlertid indrømme, at et Forslag i den Skikkelse, hvori det kom fra Landstinget ifjor, kunde jeg ikke se, at der var nogen stor Opfordring til at ønske fornyet og fremmet, skjøndt jeg ganske vist ogsaa skal indrømme, at der i dette Forslag, saaledes som den høitærede Justitsminister nys udtalte, laa et lille Frem-